

РОДИНА

Свидна ми си, гиздава родино,
съ хубавитѣ сини планини,
плодородни топли равнини,
пжтища срѣдъ ниви и градини.

А народътъ цѣлъ ми е въ сърдцето,
о, народъ поробенъ изтерзанъ!
Толкова обижданъ и руганъ,
съ кръвъ оплискалъ ширнитѣ полета.

Като жълта пѣсъчна пустиня
въ мжка гасне моята страна —
нѣма тая нѣжна свѣтлина,
нѣма тия цѣфнали градини.

Глухо дрънкатъ тежкитѣ вериги
на народа — вързанъ великанъ.
Яростенъ, трезоженъ ураганъ
надъ полята родни се издига.

Майката на Дѣлчевъ и Сандански
нѣма да умре въ незнайна скръбъ,
на луната огнения сърпъ
пакъ ще свѣтне волно и пространно.

Свидна ми си, гиздава Родино,
свидни ми сте сини планини,
опустѣли луди младини —
срѣдъ борбата искамъ да загина!